

KRYSTAL SUTHERLAND

INIMI CHIMICE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

Capitolul 1

MEREU AM CREZUT că momentul în care îți vei cunoaște dragostea vieții va fi ca în filme. Nu chiar ca în filme, bineînțeles, cu secvențele alea cu încetinitorul, cu tipa căreia îi flutură părul în bătaia vântului și cu o coloană sonoră care clocotește pe fundal. Dar mă așteptam să se întâmple totuși ceva, știi? Să-mi stea inima-n loc măcar o clipă. Să simt că trage ceva de sufletul meu, că undeva, în sinea mea, *ceva* îmi spune: „Oau! Iat-o. În sfârșit, după atâta amar de timp, uite c-a apărut”.

Nici vorbă de aşa ceva când Grace Town a intrat la cursul de arte teatrale al doamnei Beady cu zece minute întârziere, în a doua zi de marți din ultimul an de liceu. Grace era genul de persoană care face impresie în orice încăpere în care intră, dar nu din motivele pentru care cineva câștigă imediat simpatia nemuritoare a celorlalți. Avea o înălțime și o siluetă potrivite, era destul de atrăgătoare, deci ar fi trebuit să-i fie ușor să se integreze într-un liceu nou, evitând laitmotivele dramatice care se regăsesc de obicei în asemenea povești.

Însă Grace ieșea imediat în evidență sub trei aspecte, înainte s-o poate salva banalitatea ei:

1. Grace era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine bărbătești. Nici măcar nu era vorba de stilul călăraș de skater-girl, ci efectiv de haine purtate în mod normal de un băiat și care îi erau mult prea mari. Purta o pereche de blugi croiți skinny, dar la ea erau legați de brâu cu o curea. Deși era doar jumătatea lui septembrie, purta un pulover, peste o cămașă în carouri, o căciulă împletită și, la gât, un șnur lung din piele, de care era agățată o ancoră.
2. Grace părea neîngrijită și cam bolnavă. Adică văzusem până și drogați care arătau mai bine decât ea în dimineața aia. (De fapt, nu am văzut atât de mulți drogați, dar am văzut *Cartelul Crimelor* și *Breaking Bad* și bineînțeles că și astea se pun.) Părul ei blond era nepieptănat și tuns aiurea, era palidă și sunt destul de sigur că, dacă aș fi mirosit-o în orice moment în ziua aia, aș fi simțit o duhoare...
3. De parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns să-i distrugă șansele de a se integra într-un liceu nou, Grace Town mergea ajutându-se de-un baston.

Și aşa s-a întâmplat. Așa am cunoscut-o. Nu tu scenă cu încetinitorul, nu tu adiere a vântului, nu tu coloană sonoră

și, în mod sigur, nu tu vreun fior la inimă. Grace a intrat șchiopătând, cu zece minute întârziere, fără să zică nimic, de parcă ar fi fost de-a locului, de parcă participa la cursul nostru de ani de zile, și, poate pentru că era nou-venită, poate pentru că era ciudată sau pentru că profesoara și-a dat seama, dintr-o singură privire, că o mică parte din sufletul ei era frânt, doamna Beady nu a zis nimic. Grace s-a așezat pe un scaun aflat în fundul unei săli cu pereteii negri, și-a pus bastonul pe picioare și tot cursul n-a scos un cuvânt.

S-a întâmplat de două ori să mă uit la ea, dar, spre sfârșitul orei, uitasem că era de față. A părăsit încăperea fără să observe nimeni.

Așadar, în mod sigur, povestea de față nu e despre o dragoste la prima vedere.

Însă este o poveste de dragoste.

Ei bine.

Oarecum.

Capitolul 2

ÎN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ de cursuri din ultimul an, înainte de apariția subită a lui Grace, nu se întâmplase nimic deosebit, în măsura în care aşa ceva e posibil într-un liceu. Deocamdată, izbucniseră doar trei scandaluri: un elev dintr-o unsprezece fusese exmatriculat temporar pentru că fumase în toaleta fetelor (dacă tot e să fi exmatriculat, măcar fă-o într-un mod original), un necunoscut urcase pe YouTube filmarea unei încăierări care a avut loc după ore, în parcare (povestea asta i-a înnebunit pe cei de la administrație), și începuseră să circule zvonuri cum că Chance Osenberg și Billy Costa și-ar fi transmis unul celuilalt o BTS, făcând sex neprotejat cu aceeași fată (nu e o invenție a mea, dragi cititori, oricât de mult aş vrea să fie aşa).

Ca de obicei, viața mea era în continuare ferită de scandaluri. Aveam șaptesprezece ani, eram un tip ciudat, desirat, genul de persoană pe care poate ai fi ales-o să joace în rolul unei versiuni mai tinere a lui Keanu Reeves, dacă ai fi cheltuit deja o mare parte din buget pe realizarea pe calculator a unor imagini de proastă calitate și pe gustări pentru echipa

de filmare. Nu fumasem în viața mea, nici măcar nu trăsesem un fum de la altul și, slavă Domnului, nimeni nu mă abordase să-mi propună vreo giugiualeală fără pantaloni și neprotejată. Părul negru îmi ajungea până la umeri și mă obișnuisem să port jacheta sport a tatălui meu, din anii 1980. Să zicem că eram o combinație între varianta masculină a actriței Summer Glau și Severus Plesneală*. Dacă scoateți din ecuație nasul coroiaț și adăugați o pereche de gropițe, gata: obțineți rețeta perfectă pentru Henry Isaac Page.

De asemenea, în acea perioadă nu mă interesau fetele (și nici băieții, dacă sunteți curioși). Prietenii mei deja începeau și sfârșeau relații dramatice de adolescenti de vreo cinci ani, însă mie nu mi se aprinseseră călcâiele nici măcar o dată. Bine, trecusem prin povestea aia cu Abigail Turner, la grădiniță (am pupat-o pe obraz pe neașteptate; după incidentul său, relația noastră a luat-o rapid la vale), iar în școală primară am fost obsedat trei ani de zile de ideea unei căsătorii cu Sophie Zhou, dar odată cu venirea pubertății parcă s-a declanșat un întrerupător din interiorul meu și, în loc să mă transform într-o fiară năpădită de testosterone și ahiață după sex, cum s-a întâmplat cu majoritatea tipilor din școală, eu nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să am genul său de relație.

Îmi era suficient să mă concentrez asupra învățăturii și să-ncerc să obțin notele de care aveam nevoie pentru admiterea la o facultate cât de cât bună și probabil de astă,

câteva zile cel puțin, nu m-am mai gândit la Grace Town. Poate că nu m-aș mai fi gândit la ea niciodată, dacă n-ar fi intervenit un anumit profesor de engleză, pe nume Alistair Hink.

Nici acum nu știu prea multe despre Alistair Hink, ci doar atât cât știu majoritatea liceenilor despre profesorii lor. Avea o problemă serioasă cu mătreața, care nu s-ar fi observat, dacă n-ar fi insistat să poarte helânci pe gât în fiecare zi, a căror culoare neagră evidenția clar acel praf alb, fin, care-i cădea pe umeri precum zăpada pe asfalt. Din moment ce n-avea nimic pe degetele de la mâna stângă, am presupus că nu e căsătorit, situație cauzată probabil de problema cu mătreața și de faptul că semăna uimitor de mult cu Kip, fratele lui Napoleon Dynamite*.

De asemenea, Hink avea o pasiune aprigă pentru limba engleză, atât de puternică încât, când s-a-ntâmplat odată ca ora de matematică să dureze cu cinci minute mai mult și deci să ia din timpul cursului de engleză, Hink l-a sunat pe profesorul de matematică, pe domnul Babcock, și i-a ținut o predică, explicându-i că științele umaniste nu sunt mai puțin importante decât matematica. Mulți elevi au râs de el pe ascuns – bănuiesc că țelul lor era o carieră în inginerie, în științele exacte sau în asistență clienți –, dar, privind din urmă, îmi dau seama că acea după-amiază petrecută în sala înăbușitoare a orei de engleză a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ideea de a deveni scriitor.

* Personajul principal al comediei americane cu același nume, lansată în 2004. Napoleon era supranumit „tocilarul preferat al Americii” (n.r.).

* În original, Severus Snape, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

Mereu am fost bun la scris, mă pricepeam să leg cuvintele între ele. Unii oameni se nasc cu ureche muzicală, unii, cu talent la desen, iar alții – ca mine, bănuiesc – se nasc cu un fel de radar încorporat, care le indică unde trebuie pusă virgula într-un enunț. Dacă e să vorbim despre superputeri, intuiția gramaticală se încadrează undeva jos pe scara gradelor de „mișto”, dar cel puțin m-a ajutat să mă apropii de domnul Hink, care întâmplător se ocupa de conducerea și organizarea ziarului elevilor, la care mă oferisem ca voluntar încă dintr-o zecea, sperând să devin, într-o bună zi, redactor-șef.

Pe la jumătatea orei de artă teatrală de joi a doamnei Beady a sunat telefonul, iar Beady a răspuns. După ce au stat de vorbă câteva minute (Beady și Hink mereu s-au înțeles bine; două suflete născute într-un secol nepotrivit, în care lumea râde de cei cărora încă li se pare că arta a fost, este și va fi cea mai mare realizare a speciei umane), Beady a spus:

— Henry, Grace. Domnul Hink dorește să vă vadă în biroul său după ore.

Am dat din cap și am evitat în mod intenționat să o privesc pe Grace, deși vedeam cu coada ochiului că se uită fix la mine din fundul încăperii.

Atunci când elevii sunt chemați în birourile profesorilor după ore, își imaginează că urmează situații oribile, dar, după cum am spus, eu trăiam tragedia de a nu fi fost implicat în niciun scandal. Știam (sau speram că știu) de ce voia să mă vadă Hink. Grace se alăturase „deținuților” de la Liceul Westland, cu doar două zile în urmă, și cu mare greutate ar

fi avut timp să transmită unui alt elev o tricomoniază și/sau să se ia la bătaie după terminarea orelor (cu toate că avea un baston și părea adesea furioasă).

De ce dorea Hink să o vadă pe Grace? Era un mister, la fel ca întreaga ei ființă.

Capitolul 3

CÂND AM AJUNS la biroul lui Hink, Grace aștepta deja pe hol. Și azi era îmbrăcată în haine bărbătești, altele de data asta, însă arăta mult mai curată și mai sănătoasă. Își spălase și își aranjase părul blond. Îi schimba înfățișarea semnificativ, chiar dacă acum, curat fiind, îi cădea asimetric pe umeri, ca și cum și l-ar fi tuns singură cu o foarfecă de grădină ruginită.

M-am așezat lângă ea pe bancă, mult prea conștient de propriul trup, atât de mult, încât mi-am pierdut dezvoltura mișcărilor și a trebuit să-mi aranjez brațele și picioarele cu un efort conștient. Nu am reușit să obțin postura dorită, așa că am rămas aplecat în față, cumva, într-o poziție incomodă, și mă dorea gâtul, dar nu am vrut să mă mișc din nou, pentru că simțeam că Grace mă privea cu coada ochiului.

Grace stătea cu genunchii strânși la piept, cu bastonul proptit între ei. Citea dintr-o carte cu paginile făcute ferfenită, de culoarea dinților pătați de cafea. Nu puteam eli titlul cărții, dar se vedea că paginile sunt pline de poezii. Când m-a surprins privind cartea, mi-am închipuit că o va

închide sau că o va îndepărta de privirile mele, dar, nu, a întors-o ușor-ușor spre mine, ca să pot citi și eu.

Poezia pe care o citea Grace, probabil, în repetate rânduri, din moment ce pagina avea colțurile roase, era pătată cu mâncare și părea în general neîngrijită, era scrisă de un tip pe nume Pablo Neruda*, de care nu mai auzisem. Titlul, „Nu te iubesc”, m-a intrigat, aşa că am început să o citesc, cu toate că Hink nu reușise încă să-mi inspire dragostea pentru poezie. Două versuri anume fuseseră subliniate.

*Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite lucruri
întunecate, în secret, undeva între umbră și suflet.*

Hink ieși din biroul său în acel moment, iar Grace închise cartea subit, înainte să citesc până la capăt.

— A, foarte bine, văd că ați făcut cunoștință, spuse Hink când ne văzu împreună.

M-am ridicat imediat, dornic să-mi descâlcesc trupul din poziția incomodă în care îl pliasem. Grace se deplasă la marginea băncii și se ridică încet, distribuindu-și cu grijă greutatea între baston și piciorul sănătos. M-am întrebat întâia oară cât de gravă i-o fi afecțiunea. De cât timp avea problema asta? Se născuse cu o malformație sau o fi avut vreun accident tragic în copilărie?

— Ei bine, poftiți înăuntru.

* Poet și om politic chilian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971 (n.t.).

Biroul lui Hink se afla în capătul unui culoar care o fi fost considerat modern și atrăgător cândva, la începutul anilor '80. Pereți de un roz-pal, tuburi de neon, plante dureros de artificiale și acel linoleum ciudat, care, chipurile, seamănă cu granitul, dar care e alcătuit, de fapt, din sute de bucăți mici de plastic, cu spații transparente între ele. M-am luat după Hink, pășind mai lent ca de obicei, pentru că îmi doream ca Grace să meargă alături de mine. Nu pentru că aş fi vrut ca ea să... ştiţi voi... să meargă alături de mine, ci pentru că m-am gândit că i-ar face placere, că ar fi un gest drăguț din partea mea să-i permit să țină pasul cu mine. Dar chiar și când simteam că înaintez cu o lentoare dureroasă, ea rămânea mereu în spatele meu, șchiopătând cu doi pași în urmă, aşa încât am avut senzația că ne întrecem să vedem cine poate merge mai încet. Hink era deja cu vreo zece metri în față, aşa că am mărit pasul și am lăsat-o pe Grace în urmă. Cred că i-am părut complet țicnit.

Când am ajuns în biroul lui Hink (înghesuit, mohorât, în culori verzui; atât de deprimant, încât mi-am închipuit că Hink frecventa, probabil, un club de lupte în weekend), ne-a invitat înăuntru și ne-am așezat în fața biroului, pe două scaune. Luând loc, m-am încruntat, întrebându-mă ce-o fi căutând Grace aici, alături de mine.

— Amândoi ați fost invitați aici, desigur, datorită abilităților voastre excepționale la scris. Când a trebuit să aleg doi redactori-șefi pentru ziar, nimeni nu mi-a părut mai potrivit pentru asta.